

Bốn Mươi Năm Ngày Nhập Cuộc

Trần Ngọc Nguyên Vũ

Cho dù rằng có ai trong chúng ta đã đi trọn quãng đường trần, thì khi nhìn lại cả một đời mình, cuối cùng rồi cũng chỉ như là một thoáng mây bay... Nhưng với 40 năm ngược xuôi trong cuộc sống, chắc hẳn chúng ta cũng đã để lại cho nhau nhiều kỷ-niệm... Mà kỷ-niệm thì bao giờ cũng bắt đầu từ ở một khoảng thời gian nào đó, và trong một khoảng không-gian nào đó của con người, và trong cuộc đời của chúng ta thì có biết bao nhiêu là nơi chốn mà chúng ta đã dừng chân, nơi nào cũng trân quý, nơi nào cũng đầy ắp những tình-cảm mến thương nói sao cho hết... Và cuộc sống của chúng ta, dầu muốn dầu không, thì nó cũng đã gắn liền với số-phận nổi trôi của đất nước, bồng-bềnh như những đám mây trời vô định, biết dừng lại nơi đâu để kể lể tâm-tình... Nhưng dù có dừng lại ở đâu đi chăng nữa, thì chúng ta cũng chẳng thể nào quên được một nơi mà hơn một lần trong đời chúng ta đã đến...

...Quang Trung, Thủ-Đức, Nha-Trang, Đà-Lạt đó! Cái mốc của nơi chốn và thời gian đã in dấu chân hồ hải của những người trai từ các nẻo đường đất nước tụ về... Kê trước người sau, quỳ gối dưới ánh nến lung-linh trong gian vũ-đình-trường cao rộng, giơ tay thốt lên một lời thề cho Tổ-Quốc, Danh-Dự và Trách-Nhiệm, và sau đó đã khoác lên mình bộ áo của những người được mang danh là Người Lính VNCH... Rồi chia tay nhau để bung tỏa ra khắp bốn phương trời, mỗi người gánh trên vai một định-mệnh riêng biệt của đời mình, cùng với định-mệnh khắc-nghiệt chung của dân-tộc... Bây giờ thì đã 40 năm trôi qua; dù rằng cái khoảng thời gian của một phần đời người đã mất có làm phai nhạt đi ít nhiều những màu sắc trong cuộc sống, nhưng có ai trong chúng ta mà không nhớ đến cái giây phút của một lần cuối cùng gặp gỡ...

...Để coi nào... Cái lần cuối đó chúng ta đã gặp nhau ở đâu nhỉ? Có phải chúng ta đã gặp lại nhau trong một phi-vụ Bắc phạt trên vùng trời Vĩnh-Linh vân vũ, căng

thăng qua những đường bay sấm sét, để rồi sau đó lúc trở về, trong hợp đoàn xuôi Nam, anh đã bay lui lại thật xa... xa lắm... như để chiêm-niệm cho chiếc số hai vắng bóng... Hay là vào một buổi chiều nào nhạt nắng, ngồi trong chiếc quán lá cheo leo nơi ghềnh đá, trên bờ sông Cửu-Long. Bên này là Nakhon Phanom của Bắc Thái, bên kia là buôn Thakhet của vương quốc Lào, anh đã chia sẻ cùng tôi sự lo âu về những hiểm nguy, bất trắc có thể xảy ra cho phi-vụ vượt biên trong đêm, bỏ lại một dòng sông nơi có những cô Nòng Sáo đang đùa nghịch, phơi bày tâm thân trần trong làn nước lạnh...

Tôi cũng còn nhớ chúng ta đã gặp lại nhau tại Đà-Nẵng với đỉnh Sơn-Chà quanh năm mây trắng phủ trong dịp Tết Mậu-Thân tang tóc thuở nào, để thấy anh hiên-ngang hiên dăng hơn nửa phần thân thể của mình cho đại-cuộc... Hay vào một đêm không trăng sao, trước khi rời tần số của Panama đài, anh đã chẳng kịp nói với tôi một lời giã biệt, âm thầm bỏ lại cả một bờ cát dài quằn-quại nằm nghe trùng dương gào thét... Hay một buổi trưa buồn hiu-hắt, trên sân bay Cam-ly với những đám mây chiu nặng tâm tình của vùng núi đồi trầm lặng, mình đã cùng nhau khiêng chiếc quan-tài của người trai anh-dũng đã hy-sinh, vừa được thiên táng giữa vòm trời lửa đạn, để trả lại những kỷ-vật của anh về với vòng tay ấp ủ ngàn đời của mẹ Việt Nam yêu dấu... Hay là vào một buổi chiều âm-u sương, khói đạn của một Mùa Hè Đỏ Lửa năm nào trên đỉnh ngọn Charlie dậy mùi tử-khí. Trong khi rời vùng, anh đã bình-thản nhận lệnh C&C, quay lại miền đất chết, leo xuống sợi giây thừng ngăn ngại, từ chiếc trục-thăng lơ-lửng giữa trời, để thòng cánh tay rắn chắc cho tôi nắm lấy, rồi chúng ta cùng đong đưa trong làn mưa đạn của quân thù, trước cặp mắt ngỡ-ngác của tử-thần...

Cũng có thể chúng ta đã gặp nhau dưới mái tôn nóng bỏng trong một hangar nào đó, ngồn ngồn những đầu máy, những thân xác phi-cơ ghim dây lổ đạn ở Phù-Cát, Phan-Rang, hay PleiKu, Tân-Sơn-Nhất, Biên-Hòa, Bình- Thủy... anh đã đưa bàn tay đầy dầu mỡ, nắm lấy tay tôi trao đổi đôi lời tâm- sự... Rồi tới cái buổi quay lưng... Trước khi cất bước, tôi đã thấy anh quắc mắt thốt lên một lời thề cho ngày trở lại...

...Tất cả những hình ảnh nhạt-nhòa đó dường như còn đang lẩn-khuất đâu đây trong dòng thời gian cuộn cuộn chảy... Anh Lính VNCH ơi, bây giờ anh đang ở đâu? Có phải anh đang cô-đơn xoải cánh giữa vùng trời mịt mù giông bão, hay đã dừng chân nơi chốn lạ, và đêm về anh có nghe thấy những ưu-tư khắc-khoải của cố-nhân... Còn tôi, tôi vẫn nhớ ngày hôm ấy, nhớ cả khung trời mây trắng bay... và chỉ mong được một lần gặp gỡ để cùng nhau làm nốt cái chuyện ngày xưa, mà vì nghịch-cảnh chúng ta đành dang-dở...

...Anh Lính VNCH ơi! 40 năm trời biệt- biệt... nổi trôi theo với dòng đời của một thời luân lạc... 40 năm trời miệt-mài đi trên con đường thiên lý có bao giờ anh dừng chân nơi một quán nước bên đường để được thấy, và nghe những biểu-tượng, và lời tự-tình dân-tộc. Những lời tình-tự thâm-lặng mà nghe như vang-đội cả một bầu trời... với tiếng vọng thiết-tha của những người đã từng thâm yêu và

ngưỡng-mộ cái hào-khí của Người Lính VNCH:

Công Chúa Ngọc-Hân mơ Nguyễn-Huệ

Bởi say sự nghiệp khách anh hùng
Tôi ước sao người trai nước Việt

Sẽ là những bậc Nguyễn Quang-Trung (1)

...Tiếng vọng mênh-mông cơ hồ như sương khói, bâng-bạc ôm phủ lòng người Không-Quân viễn xứ... Đến bao giờ thì chúng ta đáp lại khát vọng này của cố-nhân?

...Thôi thì... đêm nay chúng ta hãy thả hồn phiêu bạt, tạm dừng ở một nơi nào đó trên cái vùng đất mà ngày xưa chúng ta đã đến... Để có thể gặp lại những con người của một thời ly loạn, đã từng gắn bó đời mình với vùng trời quê-hương mịt mù khói lửa... Để chiêm-ngưỡng cái hào-khí của những người trai trẻ nhìn đời bằng những tia nhìn khinh bạc, lạnh lùng leo lên chiếc quan tài bay, lao mình vào vùng trời lửa đạn, bỏ lại một ngày cho đời mình, một ngày cho những quần-quai đau thương của dân-tộc, và một ngày cho những đôi mắt vời vơi chờ trông nơi chốn chân mây ở tận cuối trời... Và đêm nay, hãy dừng lại ở một nơi nào đó thật yên lặng, cho lòng lắng xuống, để thấy xót-xa cho kiếp hồng-nhan của những người vợ, của những người tình, đã dắt dìu nhau qua suốt một quãng thời gian, dọc theo với chiều dài của dòng sinh-mệnh, chưa từng hưởng trọn được một ngày vui, nhưng vẫn một dạ sắt son, một lòng gắn bó cho đến phút cuối đời... Và xin hãy dừng lại một nơi nào đó để nghe những vần thơ cổ:

Hồn tử-sĩ gió ù ù thổi
Mặt chinh-phu trăng dỗi dỗi soi
Chinh-phu tử-sĩ mấy người

Nào ai mặt mặt nào ai gọi hồn (2)

Những vần thơ u-uất như một luồng âm phong thổi luôn qua con đường độc đạo từ Phú-Bổn dẫn vào tử lộ 7... Thoát ra cổ thành Quảng-Trị, trườn mình trên đại-lộ kinh hoàng, quật ngược trở về Huế, Lăng-Cô, leo lên chót đỉnh của Ai-Vân Quan rồi cuộn cuộn đổ xuống Đà-Nẵng, Pleiku, Kontum, lẩn khuất ngược nguồn theo vớ dòng Dabla huyền-hoặc... Quán lầy Phù-Cát, Phan-Rang, Nha-Trang, Ban-Mê-Thuật... Phủ trùm lên Sài-Gòn, Biên-Hòa, Bình-Thủy, và trải dài đến tận Sóc-Trăng, Châu-Độc, Cà-Mâu, Phú-Quốc, để rồi biến mất vào vớ quăng trống vắng vô tận của vùng núi rừng trùng điệp... Một quăng trống không có khoảng cách của thời gian và không- gian... Nó cứ hun hút chìm sâu vào trong cùng thẳm tâm hồn của người còn lại, khi nhắc đến những người đã từng một thời được gọi là Anh Lính Chiến VNCH... Những người lính chiến đã hiên-ngang nằm xuống làm viên gạch lót đường cho đồng bạn các anh tiếp tục cất bước... Những người đã chẳng còn bao giờ nhìn thấy cái thành, cái bại thường tình của thể- nhân...

...Các Anh Lính VNCH của vùng trời quê-hương ngày xưa ơi! Các anh có nghe gì không? Đêm nay, bạn bè, thân nhân các anh đứng đó, đang nâng niu từng giọt âm-thanh chân thành nhắc đến những tên tuổi thân thương của một thời mà mãi mãi chẳng bao giờ phai mờ trong tâm khảm... Đêm nay dù rằng bên ngoài không có ánh trăng soi đường cho hồn tử-sĩ, nhưng đã có những ánh nến huyền-ảo được thắp lên bằng cả một khối chân tình của những tri-kỷ để đón các anh về tự cõi hư-vô...

...Đêm nay, ngoài thân nhân, bạn bè đồng đội của các anh, những người đã cùng các anh chung lưng sát cánh, còn có những người đã từng hơn một lần thăm yêu, và ngưỡng-mộ cái hào-khí của các anh... Những Người Tình Chưa Một Lần Hò Hẹn mà ngày xưa đó, đã gọi đến các anh những tiếng thổn-thức thẳm lặng của con tim, thì bây giờ đây, lại thêm một lần nữa thẳm lặng gọi đến các anh một

vòng hoa tưởng-niệm. Vòng hoa gói trọn ân-tình bằng những lời yêu thương thầm kín của Một Người Ái-Mộ Lính...

...Còn chúng ta, những Người Lính của QLVNCH còn lại... Đến bao giờ thì chúng ta sẽ cùng nhau trở về vùng trời quê-hương yêu dấu bằng những chuyến bay chất đầy Hào-Khí Của Tiên-Nhân? Và của những người đang:

...bao năm mài gươm dưới nguyệt
Mà tưởng nghe hồn thép réo sông sâu... (3)

(Miền đất tạm dung. Mùa tưởng-niệm!)

Trần Ngọc Nguyên Vũ

Chú Thích:

- (1) Thơ Ngân-Giang
- (2) Chinh Phụ Ngâm
- (3) Thơ Vũ H. Chương

Nguồn: <https://groups.google.com/d/msgid/tieng-quehuong/CAH7japhFuy%2BSYOYCPpp1p4KGKAVBzFD0HWv9K%2BuLw7K9a7-jMg%40mail.gmail.com>.

www.vietnamvanhien.org

